

Sygn. akt. IV Ka 640/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Głowacki

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale Piotra Szeready ze Straży Miejskiej W.

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016r.

sprawy **A. C.**

syna A. i J., urodzonego (...) we W.,

obwinionego o czyny z art.92§1 kw. oraz z art.97 kw.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia

z dnia 10 marca 2016 roku. sygn. akt VI W 2637/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 30 złotych za II instancję.

UZASADNIENIE

Straż Miejska W. wniosła o ukaranie A. C. za to, że:

w dniu 16 kwietnia 2015 roku przed godz. 13:10 we W. na ul. (...) kierując pojazdem marki O. o nr rej. (...) zatrzymał pojazd w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36 (zakaz zatrzymywania) z tabliczką informującą o wywiezieniu pojazdu na koszt właściciela T-24, parkując na jezdni i chodniku całkowicie blokował chodnik dla pieszych, czym utrudnił i stworzył zagrożenie w ruchu drogowym, zmuszając pieszych do schodzenia na jezdnię, tj. o wykroczenie z art.92§1 kw. i art.97 kw. w zw. z art.47 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia wyrokiem z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt VI W 2637/15:

I. uznał obwinionego A. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowi on wykroczenie z art.92§1 kw. oraz wykroczenie z art.97 kw. - przy czym z opisu czynu wyeliminował stworzenie zagrożenia w ruchu drogowym - i za to na podstawie art.92§1 kw. w zw. z art.9§1 kw. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. obciążył obwinionego kosztami postępowania w sprawie w wysokości 100 (stu) złotych oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Wyrok zaskarżył w całości obrońca obwinionego zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art.8 kpsw. w zw. z art.5§1 kpk. poprzez oparcie ustaleń w zakresie sprawstwa obwinionego o domniemanie tego sprawstwa, z naruszeniem zasady domniemania niewinności, w sytuacji, w której nie został przeprowadzony jakikolwiek dowód, który jakkolwiek potwierdzałby, że w dniu 16 kwietnia 2015 r. obwiniony w ogóle kierował pojazdem, którego sprawa dotyczy;
2. obrazę przepisów postępowania, tj. art.8 kpsw. w związku z art.7 kpk. poprzez oparcie się na zeznaniach świadka A. W., która odbyła z obwinionym rozmowę telefoniczną, podczas której obwiniony miał rzekomo przyznać się do kierowania pojazdem, podczas gdy okoliczności sprawy wskazują, że zeznania te nie mogły być wiarygodne, bowiem obwiniony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wskazując, że rozmowa ta była nagrywana przez Straż Miejską W., którego to nagrania, z nieznanymi przyczyn, Straż Miejska nie była jednak w stanie przedstawić na żądanie Sądu I instancji
3. obrazę przepisów postępowania, tj. art.39§4 oraz art.20§3 kpsw. w związku z art.175§1 kpk. poprzez oparcie się na zeznaniach świadka E. B., podczas gdy była ona funkcjonariuszem, który przedstawił obwinionemu zarzut popełnienia czynu, będącego przedmiotem postępowania, w związku z czym przeprowadzenie dowodu z jej przesłuchania było niedopuszczalne;
4. obrazę przepisów postępowania, tj. art.4§1 w związku art.106§1 kpsw. poprzez oparcie się na dowodzie z planu organizacji ruchu na ulicy (...) we W., podczas gdy Sąd I instancji w rzeczywistości albo tego dowodu w ogóle nie przeprowadził, albo przeprowadził go bez udziału obwinionego, chociaż obwiniony miał prawo wzięcia udziału w jego przeprowadzeniu;
5. obrazę przepisów postępowania, tj. art.8 kpsw. w związku z art.5§2 kpk., poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości w zakresie faktycznego usytuowania znaków drogowych przy ul. (...) w dniu 16 kwietnia 2016 r. na niekorzyść obwinionego;
6. obrazę przepisów postępowania, tj. art.39§1 kpsw. poprzez faktyczne pominięcie wniosku dowodowego złożonego przez obrońcę obwinionego pismem z dnia 2 września 2016 r. i zaniechanie zarówno przeprowadzenia wnioskowanego dowodu, jak i oddalenia tego wniosku;
7. z ostrożności - błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że w dniu 16 kwietnia 2015 r. obwiniony kierował pojazdem, którego sprawa dotyczy, podczas gdy nie przeprowadzono w tym zakresie żadnych dowodów;
8. z ostrożności - obrazę przepisów prawa materialnego, tj. pkt 3.2.37 Załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach poprzez wadliwe przyjęcie, że na ulicy (...) we W. dopuszczalne jest sytuowanie znaku drogowego pionowego B-36 (zakaz zatrzymywania się) z tabliczką T-24 (informującą o usunięciu pojazdu na koszt właściciela), podczas gdy przesłanki w tym zakresie nie są spełnione.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska prezentowanego przez apelującego, jakoby procedując w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania.

Sąd meriti dokonał właściwych ustaleń faktycznych i uczynił to w sposób wolny od naruszenia przepisów postępowania wskazywanych w zarzutach apelacji. Prawidłowa rekonstrukcja stanu faktycznego w efekcie pozwoliła też na dokonanie prawidłowej oceny prawnej zachowania obwinionego wyczerpującego znamiona wykroczenia z art.92§1 kw. oraz z art.97 kw.

Analiza akt sprawy oraz pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia pozwala stwierdzić, że Sąd orzekający przeprowadził postępowanie dowodowe co do wszystkich okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa i winy obwinionego. Pozyskane w toku procesu dowody Sąd poddał wnikliwej i rzetelnej analizie. Ostateczna ich ocena jest trafna, przeprowadzona została po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego.

Swoje stanowisko w sprawie Sąd meriti uargumentował w sposób nienaruszający treści art.424§1 i 2 kpk. wskazując, którym konkretnie dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym wiary tej odmówił. Wywody poczynione w tym zakresie są jasne i przekonujące, ustalenia logicznie wypływają z całokształtu zgromadzonego w toku procesu materiału, natomiast przeprowadzona ocena dowodów uwzględnia zarówno wskazania wiedzy, jak i zasady doświadczenia życiowego. Wnioskowaniu temu nie sposób zarzucić dowolności, co implikuje stwierdzenie, że pozostaje ono pod ochroną art.7 kpk.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości aprobuje tok rozumowania przyjęty przez Sąd I instancji i dokonaną przez ten Sąd ocenę dowodów, w szczególności oparcie zasadniczych ustaleń na dowodach z dokumentów oraz zeznaniach funkcjonariuszy Straży Miejskiej W.: W. B., S. I., A. W. i E. B.. Nie bez powodu dowody te zostały przez Sąd uznane za nie budzące zastrzeżeń, przedstawiające w sposób obiektywny zachowanie obwinionego, oznakowanie drogi i widoczność znaku B-36. Odmienny pogląd obrony na wartość dowodową w/w zeznań nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd meriti nie uznał zeznań w/w świadków za wiarygodne jedynie z powodu wykonywanego przez nich zawodu, lecz z uwagi na to, że są logiczne, spójne, wzajemnie się uzupełniają i korespondują z dowodami z dokumentów. Dotyczy to w szczególności zeznań A. W. co do okoliczności przyznania przez obwinionego w rozmowie ze świadkiem, iż to on zaparkował pojazd w niedozwolonym miejscu, a które to zeznania kwestionuje obrońca. Brak jest jakichkolwiek podstaw, by odmówić wiary zeznaniom tego świadka. Nieprzedłożenie zapisu rozmowy przez Straż Miejską wynikało jedynie z prozaicznego faktu, iż rozmowy prowadzone w Oddziale Wykroczeń nie są rejestrowane i archiwizowane, nie zaś w celu ukrycia jej faktycznego przebiegu.

Wbrew przekonaniu obrony Sąd Rejonowy nie dopuścił się także obrazy przepisów art.39§4 kpw. w zw. z art.175§1 kpk. Art.39§4 kpw. stanowi, iż dowodu z wyjaśnień lub zeznań nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych, chyba że ustawa stanowi inaczej, zaś art.175§1 kpk. przyznaje obwinionemu prawo składania wyjaśnień jak i ich odmowy. Żaden z tych przepisów nie zakazuje Sądowi przeprowadzenia dowodu z zeznań funkcjonariusza, który przesłuchiwał obwinionego, wobec czego przesłuchanie E. B. i oparcie się na jej zeznaniach było w pełni dopuszczalne, tym bardziej że obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu wykroczenia odmawiając składania wyjaśnień i takich też ustaleń dokonał Sąd Rejonowy.

Myli się również skarżący wskazując, że Sąd I instancji oparł się na dowodzie z planu organizacji ruchu na ul. (...) we W., podczas gdy dowodu tego w ogóle nie przeprowadził. Z protokołu rozprawy z dnia 2 lutego 2016 r. wynika, że Przewodniczący ujawnił dokumenty załączone do akt sprawy po ostatnim terminie, a więc również i powyższy dowód. Ponownie zaś na rozprawie w dniu 10 marca 2016 r. uznał za ujawnione bez odczytywania dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Niestawiennictwo obwinionego na rozprawie w dniu 2 lutego 2016 r. nie stanowiło przeszkody do ujawnienia w/w dowodu, bowiem obwiniony mógł w każdej chwili zapoznać się z treścią tego dokumentu i wypowiedzieć się co do jego treści podczas kolejnej rozprawy.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął w konsekwencji, że usytuowanie znaku drogowego B-36 (zakaz zatrzymywania) nie naruszało obowiązujących przepisów i tym samym nie ekskulpuje winy obwinionego. Prezentowane natomiast

przez obronę stanowisko, jakoby w tym zakresie istniały wątpliwości a Sąd Rejonowy rozstrzygnął je na niekorzyść obwinionego, należy uznać za chybione.

Sąd Rejonowy dokonał niebudzących wątpliwości ustaleń odnośnie istniejącego w dniu zdarzenia oznakowania pionowego, w tym posadowienia znaku B-36 (zakaz zatrzymywania) jak i znaku B-2 (zakaz wjazdu) ustawionego na ulicy (...) od strony ulicy (...). Nie wykluczył natomiast jedynie, że przed dniem zdarzenia mogła nastąpić zmiana organizacji ruchu, jednak pozostaje to bez wpływu na ustalenia, albowiem obwiniony miał obowiązek stosować się do istniejącego w chwili zdarzenia oznakowania. Obwiniony zaparkował pojazd w miejscu, w którym obowiązywał zakaz zatrzymywania się, o czym informował pionowy znak drogowy B-36 ustawiony – wbrew twierdzeniu apelującego - w sposób całkowicie legalny. Wszelkie dywagacje obrońcy obwinionego dotyczące nieprawidłowego postawienia znaku nie mają znaczenia, albowiem przepisem wiodącym jest art.92§1 kw. nakazujący stosowanie się do znaku drogowego.

Zdaniem Sądu do obowiązku obwinionego należy stosowanie się do prawa wyznaczonego przez znak drogowy a nie jego dowolna interpretacja.

Na marginesie wskazać należy, że cytowane przez skarżącego orzeczenie Sądu Okręgowego o legalnym charakterze znaku drogowego jako warunku odpowiedzialności za wykroczenie dotyczy zupełnie odmiennego stanu faktycznego.

Reasumując, kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy nie potwierdziła zasadności zarzutów podniesionych przez apelującego, a sugerujących naruszenie przez Sąd I instancji przepisów postępowania czy też poczynienie błędów w ustaleniach faktycznych.

Sąd Odwoławczy akceptuje również rozstrzygnięcie w zakresie karny uznając, iż nie pozostaje ono w sprzeczności z dyrektywami, o jakich stanowi art.33 kw., a wymierzona kara grzywny mieści się w granicach przewidzianych przez ustawodawcę, uwzględnia w należyтым stopniu ogół okoliczności ujawnionych w sprawie, jak też odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu. Przekonująca argumentacja w tym względzie sprawia, że nie sposób uznać, by reakcja prawno-karna na popełnione przez A. C. wykroczenie była w sposób oczywiste niewspółmiernie surowa, a co się z tym wiąże - rażąco niesprawiedliwa.

Powyższe konstatacje skutkowały uznaniem wniesionej apelacji za bezzasadną i utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto o przepisy art.636 kpk. w zw. z art.119 kpw. oraz art.8 w zw. z art.21 pkt.2 i art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz.223 z późn. zm.).